

Nr 168

Av herr **Eskilsson m. fl.**, angående återväxtåtgärderna inom skogsbruket.

(Lika lydande med motion nr 234 i Första kammaren)

Den i skogsstyrelsens regi i slutet av år 1963 slutförda återväxttaxeringen ger en skrämmande bild av de skogliga förhållandena. Värmland är i skogliga sammanhang komplicerat med goda marker och god tillväxt i den sydligare delen och motsatsen i den norra. De värmländska förhållandena torde utan överdrift kunna betecknas såsom ett riksmedeltal.

Hyggena ökar oroväckande i såväl antal som areal, och det är uppenbart att man från samhällsekonomisk synpunkt inte kan slå sig till ro inför det faktum att återväxtåtgärderna i många fall får stå tillbaka för andra av ägarna bedömda mera lönsamma investeringsåtgärder. Jämlikt nu gällande lagbestämmelser synes det som om skogsvårdsstyrelserna trots medvetenheten om eftersläpningens ödesdiga konsekvenser inte är i stånd att stimulera ägarnas intresse för ökade återväxtåtgärder.

Av i Värmlands län taxerade 635 objekt är resultatet följande:

Ägarkat.	Antal objekt	% av antal	Antal ha	% av areal
<i>Bönder</i>				
Skogsodlade	52	15	131	22
Ej skogsodlade	<u>293</u>	85	<u>456</u>	78
	Totalt		587	
<i>Bolag</i>				
Skogsodlade	181	62	691	70
Ej skogsodlade	<u>109</u>	38	<u>295</u>	30
	Totalt		986	

Av ovanstående tabell framgår att skogsodlingsfrekvensen är cirka 4 gånger så stor på bolagsskog som hos bönder. Förhållandena de två ägarkategorierna emellan synes väl stämma överens med de uppgifter för Värmlands län som står att finna i Skogsstatistisk årsbok, den årliga statistiska sammanställning som utges av skogsstyrelsen. Denna statistik utvisar dessutom att skogsodlingens omfattning per 1 000 ha skogsmark under åren 1958—1961 beträffande bönder och bolag varit av relationen 1: 5. För 1961 anges sålunda, att skogsodlingen på bondeskog omfattat 2,9 ha per 1 000 ha, medan hos bolagen motsvarande siffra var 14,8 ha. De nyssnämnda relationerna gäller för Värmlands län och torde ställa sig i stort sett lika för hela riket.

Av tillgängliga uppgifter att döma synes det vara uppenbart att skogsvårdsstyrelserna inte i nog stor omfattning krävt skogsodlingar efter företagna kalavverkningar. Skälen till att skogsvårdsstyrelserna inte vidtagit erforderliga åtgärder kan ofta spåras till ägarnas pessimistiska inställning till långsiktiga investeringar och till den omständliga och kostsamma procedur ett tvångsförfarande innebär.

Numera torde alla vara överens om att fortsatt eftersläpning av återväxtåtgärderna i det svenska skogsbruket snart kommer att visa sig i lägre virkesförråd med ty åtföljande sämre och dyrare skördar.

Under hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära utredning i syfte att införa *dels* tidsbestämning för återväxtåtgärder i skogsbruket till högst tre—fyra år efter företagen kalavverkning och *dels* en kulturavgift uppgående till 5 procent av beräknat rotnetto.

Stockholm den 22 januari 1964

G. Eskilsson

Göran Petterson

Arvid Eskel

i Degerfors

Erik Brandt

Karl-Gustav Andersson

Viola Sandell

Nr 169

Av herr Grebäck m. fl., *angående kostnaderna för skötsel och underhåll av vattendrag.*

(Lika lydande med motion nr 140 i Första kammaren)

Regleringen av större vattendrag, sjöar och avloppskanaler medför stora kostnader. Enbart utredningarna för en reglering och upprättande av plan för kostnadsfördelning uppgår till avsevärda belopp. Förrättningarna tar i regel flera år och kan ibland uppgå till tiotalet år.

Enligt nu gällande bestämmelser skall berörda markägare ensam svara för dessa kostnader. Ägare av nedströms liggande marker utsätts många gånger för en orimlig belastning.

Det är ur rättvisesynpunkt angeläget att kostnadsfördelningsprinciperna tas under omprövning. Allt talar för riktigheten av att låta det allmänna svara för reglering av de större vattendragen. Avloppsförhållandena i sjöar och vattendrag har otvivelaktigt genom utvecklingen mer och mer kommit